

WELKOM BIJ

HET

KOOR

VAN

BELLBIRD

RIVER

SOPHIE GREEN

INTERNATIONALE BESTSELLER

Een hartverwarmende roman over
vrouwen en vriendschap

Sophie Green

Het koor van
Bellbird River

Vertaald door Ineke van Bronswijk

De Fontein

Januari 1998

1

‘Het is heel erg bruin,’ zegt Kim.

Alex draait haar hoofd half om naar haar dochter op de achterbank en ziet dat ze uit het raampje kijkt.

‘Wat is bruin?’ vraagt ze, en ze beweegt snel haar hoofd terug. Ze is het niet gewend om op landelijke weggetjes te rijden. Haar vroegere collega Garry heeft haar gewaarschuwd dat ze goed moet opletten omdat ze anders in een weiland kan belanden – of erger nog, tegen een boom kan knallen. Lange, rechte lijnen, had hij gezegd. De verveling slaat toe. En dan gaat het mis.

‘Alles,’ zegt Kim met een zucht, en Alex hoort dat ze een bladzijde van haar boek omslaat.

‘Ik snap echt niet dat je in de auto kunt lezen,’ zegt Alex lachend. ‘Ik werd er altijd misselijk van.’

‘Hiér word ik pas misselijk van,’ mompelt Kim.

‘Waarvan, popje?’

‘Laat maar.’

Nu slaakt Alex zelf een zucht. Ze heeft Kim weken geleden verteld dat ze weg zouden gaan uit Sydney. Ze zijn er allebei geboren, maar in de aanloop naar de Olympische Spelen van 2000 is het een andere stad geworden, snel en vol en ademloos. Ook kosmopolitischer en interessanter, zeker, maar tegelijkertijd minder leefbaar. Het lijkt wel alsof er elke dag meer auto’s zijn en minder parkeerplekken, meer nieuwe gebouwen en minder ruimte ervoor. Alex had het gevoel dat de stad opzwol, alsof het een blaas was die op knappen stond, en ze wil er niet zijn als dat gebeurt – waarschijnlijk tegen de tijd dat de openingsceremonie plaatsvindt.

Het zou makkelijker zijn geweest als ze iemand had gehad om haar te helpen – iemand om Kim op zaterdag naar het sportveld te brengen bijvoorbeeld, zodat Alex de huishoudelijke klussen kon doen die zich gedurende de week hadden opgestapeld. Haar moeder Marta hielp wel

een beetje, maar ze had geen auto en ze woonde ook niet dichtbij, dus was Alex meestal op zichzelf aangewezen. En het viel niet mee om in zo'n enorme stad als Sydney in je eentje voor een kind te zorgen. Het kostte haar elke dag een uur om op haar werk te komen en vaak nog langer voordat ze weer thuis was. Op avonden dat Marta niet op Kim paste lag haar dochter bij de burens te slapen op de bank als ze thuiskwam. Het was fijn om zulke aardige burens te hebben, maar Alex wilde haar dochter liever vaker zien. Vandaar dat ze het ministerie van Onderwijs had laten weten dat ze overgeplaatst wilde worden naar het platteland, waar kon haar eigenlijk niet schelen. Dat was Bellbird River geworden, in New South Wales, een onbetekenend dorp langs de weg naar Tamworth. Die stad kende Alex ook niet echt, behalve dat ze er een keer met schoolreisje was geweest.

‘Ik wil vaker met jou samen zijn,’ legde ze haar enige kind uit. ‘Als we naar het platteland verhuizen, is de school om de hoek. Lijkt je dat niet fijner?’

Kim keek haar verwijtend aan, een blik die ze als peuter had geperfectioneerd. ‘En oma dan?’

Nou, oma had heftig tegen de verhuizing geprotesteerd.

‘Ik wil niet dat je zo ver weg gaat met mijn Kimmy!’ had ze gezegd, op een toon die bedoeld was om Alex een schuldgevoel te bezorgen. Daar was ze goed in. Ze had het ook gedaan toen Alex haar op haar achttiende vertelde dat ze zwanger was, door te vragen waarom ze hun beider leven kapot wilde maken. Alex grapte vaak tegen haar vrienden: ‘Marta de martelaar.’

‘Haal het weg,’ had Marta gezegd, alsof de foetus een potplant was die een bloedhete zomer niet had overleefd. Nu die foetus Kimberly is geworden, wil ze haar juist bij zich houden.

Alex weet waarom: haar moeder ziet Kim als een kans om goed te maken wat ze met haar eigen dochter verkeerd heeft gedaan – zwanger in het laatste jaar van de middelbare school, zonder ooit te vertellen wie de vader van de baby was, geen eindexamen gedaan, hoewel ze het twee jaar later wél had gehaald én had gestudeerd aan de universiteit én een goede en stabiele carrière had opgebouwd. Als Marta Kim in haar greep kon houden, zou ze die fout uit het verleden rechtzetten.

Alex waardeert wat Marta allemaal voor Kim heeft gedaan – in de

beginjaren zou ze zich geen raad hebben geweten zonder haar moeder – maar Kim is intussen wat ouder, dus is ze minder afhankelijk van anderen. Toen ze ervoor koos om Kim in haar eentje groot te brengen, was ze zelf in feite nog een kind geweest.

Nu ze bijna dertig is, wil Alex het heft in eigen hand nemen en zelf over haar leven beslissen. Het moederschap is haar overkomen. Lesgeven is haar ook min of meer overkomen – dat werk leek het beste te passen bij een alleenstaande moeder. Eigenlijk had ze advocaat willen worden. Advocaten zijn zelfstandig. Advocaten verdienen goed. Advocaten kunnen zich luxe vakantie veroorloven. Maar ze is geen advocaat, dus biedt verhuizen naar een dorp haar de kans om te sparen; ze verdient straks nog hetzelfde, maar heeft niet meer de torenhoge huur die bij een wereldstad hoort. Misschien dat ze Kim dan een keer kan meenemen naar de Gold Coast. Hopelijk kan ze elke maand iets opzijzetten, zodat ze zich niet voortdurend zorgen hoeft te maken over het betalen van de vaste lasten.

Dit soort dingen kan ze natuurlijk niet tegen Kim zeggen. Je valt kinderen niet lastig met geldzorgen – dat weet ze uit eigen ervaring, want in haar jeugd werd ze er eindeloos over doorgezaagd.

Dus toen Kim vroeg hoe het dan met oma moest, had Alex stralend geglimlacht. ‘Bellbird River is niet zo heel ver weg, vijf uurtjes rijden maar. Dat is niks in een land zo groot als het onze!’ En zeker niet zo ver als Moree, de andere optie waar het ministerie mee was gekomen.

Alex draait haar hoofd net genoeg opzij om één oog op de weg te houden en toch iets van het landschap te kunnen zien. Kim heeft gelijk, het is bruin – en hier en daar ook goudkleurig of kaki, afhankelijk van hoe de boeren het land bewerken. Er zijn akkers met voren en hier en daar bosjes eucalyptus. Voor zich uit ziet ze een dam met kaketoes aan de waterkant.

Dan gaat de maximumsnelheid omlaag en ziet ze na een paar honderd meter een klein wit bord met zwarte letters: BELLBIRD RIVER.

De makelaar heeft haar verteld dat het huis dat ze heeft gehuurd aan de hoofdstraat ligt, dus als Alex een bordje met CENTRUM ziet, zet ze de richtingaanwijzer aan en slaat ze links af naar Drury Street. De straatnaam zegt haar niets en het papiertje met het adres zit in haar handtas, en die staat naast de passagiersstoel op de vloer.

Kim blijft zuchten vanaf de achterbank. Langzaam rijden ze langs lage bakstenen winkels met smeedijzeren ornamenten, een pub die duidelijk betere tijden heeft gekend, enkele houten woningen en een paar stevig gebouwde huizen van twee verdiepingen die zo te zien uit de victoriaanse tijd dateren. Er is een stenen kunstacademie uit 1901 – de oprichting van de Federatie –, een gemeentehuis dat stamt uit 1904, en een parkje met een glijbaan, schommels en een gedenksteen. In het park is een veelkleurig rozenperk, bijna alsof het de draak steekt met het verdorpe natuurlijke landschap eromheen. Er groeien diverse struiken met grote roze bloemen, een paar met helderrode, een kleine witte rozenstruik en een bleekgele die hoger is dan de rest. Er is duidelijk iemand met hart voor dit park die de moeite heeft genomen om er een oase van kleur van te maken.

‘Kijk eens naar die rozen, Kim,’ zegt Alex. ‘Zijn ze niet mooi?’

‘Ja, hoor,’ zegt Kim en Alex hoort het schouderophalen in haar stem.

Pas als ze langs een bord komen dat de weg wijst naar het gemeentelijke zwembad in een zijstraat en er steeds minder huizen staan, beseft Alex dat ze moet stoppen om het adres te controleren. Jumbuck Way, nummer 98. En Jumbuck Way is... de weg waar ze vandaan is gekomen. Dat weet ze dankzij de routebeschrijving: de Kamilaroi Highway vanaf de New England Highway, door Quirindi, dan de toeristische route via Jumbuck Way. Zo zou ze in Tamworth komen, als ze tenminste niet afsloeg naar Gunnedah. Met andere woorden, het is de doorgaande weg. De weg die náár de stad gaat, niet de hoofdweg ín de stad.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraagt Kim als Alex rechtsomkeert maakt en terugrijdt door Drury Street.

‘Ik ben verkeerd gereden,’ zegt Alex terwijl ze links afslaat naar Jumbuck Way. Ze voelt zich onzeker, alsof ze hier niet naartoe had moeten gaan. ‘We moeten op nummer 98 zijn.’

Ze rijdt langs het benzinstation, en na ongeveer driehonderd meter staat er een huis, en nog een. Er staan er ook een paar aan de overkant van de weg.

‘Achtennegentig!’ roept Kim, en Alex stopt voor het huis.

‘Leuke landelijke cottage.’ Zo had de makelaar het huis beschreven, en Alex had het huurcontract getekend zonder er te zijn geweest omdat ze geen tijd had om tien uur op en neer naar Bellbird River te rijden

alleen maar om een huis te bekijken. Alex stapt uit. Zo leuk vindt ze het huis niet. Oud is het wel, misschien bedoelde hij dat. Het is ongeveer even oud als de wat grotere huizen in Drury Street, maar lang niet zo goed onderhouden.

Kim springt uit de auto, haar boek onder de arm.

‘Wat vind je ervan?’ Alex pinkt tegen de middagzon.

‘Eh...’ Ook Kim knippert als ze opkijkt naar het verwaarloosde dak. ‘Is dit het echt?’

Alex kijkt naar rechts. Een meter of vijftig verderop staat het volgende huis. Aan de linkerkant is een braakliggend terrein waar een paar oude autobanden liggen.

‘We kunnen ons moeilijk vergissen.’ Ze verheft haar stem als een truck met oplegger over haar woorden heen ratelt. ‘Dit is nummer achtennegentig.’

Kim kijkt de truck nijdig na. ‘Ik hoop dat er daar niet te veel van zijn.’

‘Dat zou best eens tegen kunnen vallen,’ zegt Alex. ‘Voor vijftig dollar per week kunnen we geen luxe verwachten. En dit is een doorgaande weg.’

‘Geweldig,’ zegt Kim, en ze rolt met haar ogen.

Alex zou wel willen lachen – op haar elfde is Kim nog schattig genoeg om grappig te zijn wanneer ze boos is – maar dan zou ze ook nog kwaad op háár worden. Een moeder en dochter vliegen elkaar snel in de haren als er geen buffer tussen hen is. In plaats daarvan trekt Alex een gezicht naar haar dochter en dan haalt ze de huissleutel uit de zak van haar spijkerbroek. Die heeft ze onderweg opgehaald bij de makelaar in Quirindi. ‘Raak ’m niet kwijt, moppie,’ had die gewaarschuwd, ‘het is het enige exemplaar.’

Het slot gaat gemakkelijk open, en via een korte gang komen ze aan de linkerkant in een lichte zitkamer.

‘Leuk!’ zegt Kim. Ze klinkt verbaasd, en Alex is al even verrast.

Ze heeft het huis gemeubileerd gehuurd – de makelaar had verteld dat de moeder van de eigenaar er had gewoond, en na haar dood had hij het niet over zijn hart kunnen verkrijgen om haar meubels te verkopen – dus had Alex overal kanten kleedjes verwacht en geborduurde kussens met tuttige patronen. Die zijn er gelukkig niet. Er is een bank, gedateerd maar in zeer goede staat, en er staan degelijke en rijkversierde lampen

en leunstoelen waar zo te zien al in geen jaren iemand op heeft gezeten.

‘Kom, dan gaan we op zoek naar jouw kamer.’ Alex stoot haar dochter aan en Kim huppelt terug naar de gang.

Alex neemt de kamer aan de voorkant van het huis, Kim het knusse kamertje naast de keuken, die niet zo ouderwets is als Alex had gevreesd.

‘De bedden komen morgen,’ zegt ze, want tweedehands matrassen gingen haar te ver, en daar was de makelaar het mee eens geweest. ‘Ik denk dat we vannacht in de zitkamer moeten slapen.’

‘Dat geeft niet!’ Kim huppelt weer weg, dit keer door de achterdeur met vliegenscherm naar buiten, de kleine tuin in. Er staan twee citroenbomen, een kumquat in een grote pot, en inheemse planten die Alex zou moeten kennen, maar dat is niet zo.

‘Kunnen we oma bellen?’ vraagt Kim ademloos terwijl ze de tuin inspecteert.

Ze hebben nooit een eigen tuin gehad – hun appartementencomplex in Meadowbank had alleen een betegelde binnenplaats – en Alex ziet dat Kim nieuwsgierig om zich heen kijkt.

‘Nog niet, popje,’ zegt ze met een opgewekte glimlach. Ze wil eerst tot rust komen voordat ze Marta’s verwijtende stem moet aanhoren. Bovendien moet ze de telefoon nog laten aansluiten.

‘Ik ga de koffers halen.’ Alex gaat weer naar binnen.

‘Ik help wel!’ zegt Kim, maar ze heeft haar neus begraven in een gardenia. Dat is veel beter voor haar, vindt Alex, ze hoort niet te sjouwen.

‘Dat hoeft niet. Kijk jij maar lekker rond.’

Alex loopt door de gang, snuift de vage lavendelgeur van het huis op en gaat via de voordeur naar de auto.

In stilte feliciteert ze zichzelf dat ze zo’n gezellige woning heeft gevonden. Dan ziet ze een vrouw aan de overkant van de weg, met een hand in haar zij en een pissige uitdrukking op haar gezicht.

‘Hallo!’ roept Alex en ze zwaait naar haar. Ze is verbluft als de vrouw zich omdraait en snel het trapje naar haar voordeur op loopt.

Haar voldoening was dus misschien voorbarig. Haar overbuurvrouw lijkt niet bepaald toeschietelijk. Maar dat is van later zorg. Nu moet ze eerst koffers uitpakken en een kind te eten geven, en straks kan ze niet lekker in een bed kruipen om op haar gemak te overpeinzen wat er allemaal is veranderd in het leven van haar en haar dochter.

2

Het huis had nog nooit zo leeg gevoeld. Misschien omdat het nooit eerder zo leeg is geweest. Victoria heeft er haar hele leven gewoond, haar vader is er opgegroeid en zijn vader ook. Of nee, haar grootvader heeft het huis gebouwd. In het centrum van het dorp. Of was dat haar overgrootvader? In de bibliotheek weten ze dat vast wel. Daar worden alle archieven bewaard. Alle plaatselijke verhalen. Plannen. Plattegronden. Et cetera. Victoria hoefde het nooit te weten, want dit huis is een verlengstuk van haar, en omgekeerd, en dat heeft eeuwigheidswaarde.

Hád, liever gezegd. Voordat ze alleen overbleef. Haar kinderen zijn het huis uit. En Victoria heeft geen broers of zussen die aanspraak maken op het huis. Tot vanochtend woonde haar man er nog, maar dat is verleden tijd. Als het aan haar ligt. Ongetwijfeld wil zijn maitresse ook niet dat hij nog in dit huis woont.

Victoria zou de dames van de badmintonclub maar wat graag een smeug verhaal willen vertellen over de pijnlijke ontdekking en de knalende confrontatie als ze hen donderdag ziet. Ze is er vrij zeker van dat ze allemaal weten dat Arthur een verhouding had. Het kan hun moeilijk zijn ontgaan, want zijn maitresse is de vrouw van de burgemeester. Maar ja, Victoria wist het niet. Had zelfs geen vermoeden. Was niet achterdochtig. Ze had het dan ook niet ontdekt, laat staan dat ze de kans had gehad om hem ermee te confronteren.

Arthur was die ochtend naar haar toe gekomen en had haar doodleuk verteld dat hij bij haar wegging voor die... die *Celeste* omdat ze verliefd waren.

‘Verliefd?’ krijste Victoria. Gezien de situatie leek krijzen gerechtvaardigd. ‘Verliefd?’

‘Ik verwacht heus niet dat je mijn gevoelens begrijpt,’ zei hij op neerbuigende toon, dezelfde aanmatigende manier waarop hij melk weigerde in zijn thee als ze bij vrienden op bezoek waren. *Ik verwacht echt niet*

dat je onthoudt dat ik geen koemelk drink.

‘Gevoelens? Die heb je helemaal niet!’

Ze was woedend, logisch. Ze zijn allebei in de zestig. Affaires hoor je te hebben wanneer je jong bent en genoeg energie hebt om ze geheim te houden. Toen ze twee kinderen onder de drie jaar hadden, waar Victoria haar handen vol aan had, zou ze misschien opgelucht zijn geweest als Arthur een verhouding had gehad; het zou een zorg minder zijn geweest als ze hem niet had hoeven behagen. Maar nee, hij had zo nodig tot nu moeten wachten, nu de kinderen groot zijn en zij met z'n tweetjes hun best deden om de vele kamers van dit ooit zo deftige huis te vullen, in een dorp dat ooit belangrijk was geweest. Net nu ze op een gemoedelijke manier met elkaar samen konden zijn. Dat had ze tenminste gedacht. Misschien had ze zich af moeten vragen waar zijn plotselinge enthousiasme om in de achtertuin aan de slag te gaan toch vandaan kwam. Misschien is wantrouwen op z'n plaats als je man, die zijn leven lang de ene bloem niet van de andere heeft kunnen onderscheiden, opeens verhandelingen gaat houden over de schoonheid van Rosa ‘American Beauty’. Misschien zou je dat als een aanwijzing moeten zien dat hij belangstelling heeft opgevat voor een vrouw die erom bekendstaat dat ze rozen kweekt in de burgemeesterlijke tuin.

‘Dat is niet eerlijk,’ zei Arthur na haar uitbarsting, en ze hoorde zijn verongelijkte ondertoon. ‘Celeste zegt dat ik heel gevoelig ben.’

‘Voor jezelf misschien.’ Victoria keek om zich heen op zoek naar een projectiel dat ze naar zijn hoofd kon smijten. Ze zou misschien nooit meer de kans krijgen, en een huwelijk van tweeënveertig jaar verdiende een dramatisch vaarwel.

‘Je moet begrijpen, Vicky...’

‘Noem me niet zo,’ snauwde ze. ‘Dat is alleen voor intimi.’

‘Bij Celeste voel ik me een man,’ vervolgde hij.

‘Wat ben je tot nu toe dan geweest?’ hoonde ze. Haar oog viel op haar vaders grote, in leer gebonden bijbel op het buffet, die daar sinds zijn dood onaangeroerd was blijven liggen aangezien Victoria geen fan was van de Heilige Schrift – ze had een leraar eens gevraagd waarom Izebel uit het raam moest worden geworpen omdat ze oogmake-up had gebruikt en had daar nooit een bevredigend antwoord op gekregen. Want daar is geen antwoord op, weet ze nu. Ze pakt het boek. Tijd om Izebel

te wreken. Of gewoon om haar boosheid af te reageren.

‘Wat doe je?’ vroeg Arthur.

‘Ik ben van plan om je te slaan.’ Ze voelde het gewicht van het oude boek – het was het ideale wapen om tegen een echtbreker te gebruiken.

‘Victoria, stel je niet zo aan!’

Ze draaide zich om, met de bijbel in de hand. ‘Stel ik me aan?’

‘Celeste zei al dat je het niet zou begrijpen.’

‘Ze is duidelijk een scherpzinnige vrouw.’

Ze deed een stap naar hem toe en Arthur stak een vinger op.

‘Ik weet niet wat je probeert te bewijzen,’ zei hij, ‘maar je maakt jezelf volkomen belachelijk.’

Ze staaarde naar hem, naar zijn hangende oogleden en zijn verslaptte schouders en zijn uitgedijde taille. Alle dingen die een echtgenote vergeeft – zelfs door de vingers ziet – omdat ze anders gaat twijfelen aan de keuzes die ze in haar leven heeft gemaakt.

‘Maak ik me belachelijk?’ zei ze streng. ‘Je bent zesenzestig. Zij is veertig. Laat me niet lachen.’

Daarmee zakte de behoefte om hem te slaan opeens weg. Wat had dat voor zin? Hij zou uithuilen bij Celeste, of misschien zelfs naar de politie gaan, en ze voelde er niets voor om de nacht door te brengen in de cel op het politiebureau, al is de brigadier nog zo’n aardige man.

Ze legde de bijbel terug op het buffet en bleef ernaar staan kijken totdat hij de deur uit was.

Sindsdien heeft ze lopen piekeren. Ze vraagt zich niet af hoe hij het over zijn hart heeft kunnen verkrijgen om haar te bedriegen – echtbreuk komt zo vaak voor dat het bijna banaal is – maar hoeveel mensen het eerder wisten dan zij. Hoeveel vriendinnen van haar hebben dit voor haar verzwegen? Want in een dorp zo klein als Bellbird River is het onmogelijk dat de vrouw van de burgemeester vreemdgaat zonder dat iemand het doorheeft. Laat staan met Arthur, met zijn vooraanstaande positie bij de Rotary Club en zijn prijswinnende fruitcake op de jaarmarkt.

Schaamte. Daar zit ze over in. Ze heeft er eigenlijk nooit mee te maken gehad. Ze was klassenoudste op de basisschool en aanvoerder van het hockeyteam. Ze was hoofdmentor op haar kostschool in Sydney. Ze trouwde met de eerste jongeman die nog kon ademen als zij in de buurt was.

Eigenlijk zou ze verdrietig moeten zijn. Zij en Arthur kennen elkaar al heel lang. Hij was hoofdmentor op dezelfde school voor jongens, een niveau van verantwoordelijkheid dat hij later nooit meer heeft geëvenaard. Hij kreeg geld van zijn vader om te investeren in diverse bedrijven die het redelijk goed deden, maar Arthur niet het fortuin opleverden waar hij volgens hemzelf recht op had. Toen begon hij Victoria's vader om geld voor investeringen te vragen en nog steeds bleef financieel succes uit. Maar hij deed het goed genoeg om hun respectabele positie te behouden. Voor Victoria was het belangrijk dat ze respectabel waren. Iemand die haar waardigheid verliest, heeft eigenlijk niets meer. Vandaar dat ze nooit van haar leven iets heeft gedaan waarmee ze zichzelf te schande zou maken. Toch zit ze er nu middenin, haar aangedaan door haar man.

Mislukking. Ook daar denkt ze over na. Ondanks haar inspanningen is het haar niet gelukt om de schande buiten de deur te houden en daarmee heeft ze haar ouders teleurgesteld. Ze zijn allang dood, maar er zijn in dit dorp nog steeds mensen die hen hebben gekend. Wat vreselijk om te weten dat ze nu snel zullen weten – als ze het niet allang weten – dat het Victoria niet is gelukt om de goede naam van haar familie hoog te houden.

Ze schrikt als de telefoon rinkelt.

'Ja?' zegt ze. Ze heeft de energie niet om meer dan kortaf te zijn.

'Vicky?'

'Met wie spreek ik?'

'Met Gabrielle!'

Haar nicht. Die de laatste keer dat ze elkaar spraken heel anders klonk.

'Wat is er met je stem? Ik herkende je niet.'

'Ik eh... Het is een lang verhaal. Ik vertel het je als ik er ben.'

'Waar?'

'In Bellbird River.'

'Waarom kom je hierheen?' Victoria is niet in de stemming voor een logee, al is ze nog zo dol op haar nicht, en Gabrielle verwacht ongetwijfeld dat ze bij haar kan logeren.

'Ik wil verhuizen.'

Victoria's mond gaat open maar er komt geen geluid uit. Gabrielle is als tiener weggegaan uit het dorp, en hun contact heeft al die jaren voornamelijk bestaan uit ansichtkaarten en brieven en heel af en toe een

duur telefoontje, terwijl Gabrielle met diverse operagezelschappen over de hele wereld reisde. Victoria is trots op haar. Er is over haar geschreven in de kranten en haar prachtige stem is zelfs vastgelegd op verschillende albums. Maar er zijn geen operagezelschappen in Bellbird River, dus Victoria heeft geen idee waarom ze hier weer zou willen wonen.

‘Wees maar niet bang,’ zegt Gabrielle met een nerveus lachje. ‘Ik vraag heus niet of ik bij jou mag komen wonen.’

‘Daar ben ik niet bang voor,’ zegt Victoria snel.

‘Wel waar.’ Gabrielle zucht. ‘Vicky, ik wil gewoon naar huis.’

Er klinkt verlangen in haar stem, en een zekere vermoeidheid die Vicky kan begrijpen, voornamelijk omdat ze tien jaar ouder is dan Gabrielle en die vermoeidheid aan den lijve ondervindt.

‘Kom dan maar,’ zegt ze vriendelijker. Ze kijkt om zich heen in de enorme zitkamer en naar de lege gang, denkt aan alle slaapkamers waar niemand slaapt, en voelt haar verzet wegebben. ‘En je kunt hier logeren als je wilt.’

Aan de andere kant van de lijn klinkt een voldaan geluidje.

‘Gezellig,’ zegt Gabrielle. ‘Ik ben er over vier dagen.’

‘Kom maar naar mijn huis,’ zegt Victoria. ‘Ik heb geen plannen.’

‘Fijn.’

Er valt een stilte.

‘Ik heb je gemist,’ voegt Gabrielle eraan toe.

‘Niet waar.’

Gabrielles lach klinkt hees. ‘Ik ben blij dat je niet bent veranderd,’ zegt ze, ‘maar ik heb je echt gemist. We hebben elkaar niet meer gezien sinds...’ Een zucht. ‘Milaan, in 1995.’

‘De tijd vliegt,’ zegt Victoria glimlachend. Zij heeft haar nicht ook gemist, maar dat gaat ze nog niet tegen haar zeggen. Gabrielle moet nog maar even in onzekerheid blijven, als straf omdat ze zo lang weg is geweest.

‘Nou, tot gauw. Dag, Vicky.’

‘Tot snel.’

Victoria verbreekt de verbinding maar legt de hoorn niet terug. Ze laat de telefoon van de haak, iets wat ze nooit van haar leven heeft durven doen, legt haar voeten op de bank en doet haar ogen dicht voor een middagdutje. In plaats daarvan slaapt ze tien uur achter elkaar.

Eerste druk juli 2023

Oorspronkelijke titel *The Bellbird River Country Choir*

Oorspronkelijke uitgever Sphere

Copyright © 2022 by Sophie Green

First published in the English language in Australia in 2022 by Hachette Australia.

This Dutch language edition published by arrangement with Little, Brown Book Group, London.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp en -illustraties Marry van Baar, gebaseerd op een ontwerp van Christabella Designs

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6536 8

ISBN e-book 978 90 261 6537 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6587 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.